

Kapitola 1

Vyzvracíš se a bude ti líp,“ ozvala se máma z předního sedadla. „Vždycky to tak máš.“

Stála jsem vzadu za naším zaprášeným kombíkem a jen jsem zamrkala, abych se probrala ze strnulosti. Vytáhla jsem z kufru pouzdro s harfou. Bylo mi nanic a mámin komentář byl přesně to, co jsem potřebovala slyšet, abych se napříště všem veřejným vystoupením zdálky vyhnula. „Jestli mě chceš povzbudit, mami, jen tak dál.“

„Nech si ten ironický tón.“ Máma mi podala svetr, který se mi hodil ke kalhotám. „Vezmi si ho. Vypadáš v něm víc profesionálně.“

Mohla jsem odmítnout, ale bylo jednodušší prostě si svetr vzít. Jak máma správně předeslala, čím dřív budu uvnitř a vyzvracím se, tím líp. A jakmile budu mít tohle všechno za sebou, budu se smět vrátit ke svému všednímu životu. Přinejmenším do chvíle, než si zase usmyslí vytáhnout mě z klece. Odmítla jsem máminu nabídku, že mi odnese harfu, ačkoli řada studentů směřujících dovnitř měla rodičovský doprovod. Mně připadalo jednodušší nevzbuzovat sebemenší pozornost a vyhnout se všem, kdo mě znají.

„V tom případě dojedeme zaparkovat. A najdeme si místo k sezení. Kdybys něco potřebovala, zavolej.“ Máma poklepala na svou šedomodrou kabelku, která dokona-

le ladila s její splývavou šedomodrou halenou. „Delia tu taky bude co nevidět.“

Představa mojí excentrické tetičky mě na škále nevolnosti posunula o pěkných pár stupínek blíž ke zvracení. *Ale Deirdre*, nechala by se slyšet hezky nahlas, *nemám ti pomoci projít ty stupnice? Ve vyšších polohách vážně zniš dost nevýrazně.* A já bych ji pozvracela. Vida, to nezní jako špatný plán. I když, jak znám Delii, nejspíš by si neodpustila komentář k mojí technice. *Deirdre, zlatíčko, chtělo by to zlepšit vrhací oblouk, jestli máš někdy házet šavli opravdu profesionálně.*

„Fajn,“ řekla jsem. Rodiče mi zamávali a nechali mě, abych si prostor vyhrazený pro soutěžící našla sama. Zastínila jsem si oči a zadívala se na zářící betonovou stěnu střední školy. V časně odpoledním slunci na ní zřetelně svítila velká plachta s nápisem *Vstup pro soutěžící.* Upřímně jsem doufala, že se do školy nebudu muset vrátit dřív než v první den třetího ročníku. Inu tak. Sbohem, moje sny.

Páni, že ale bylo horko. S přimhouřenýma očima jsem se zamračila do slunce a pohled mi sjel k měsíci, který visel kousíček od něj. Bůhvíproč mi tenhle přízračný obrys měsíce probudil v žaludku nepříjemné šimrání, docela jiný druh nervozity. Bylo v tom cosi tajemného, jako by mě jakési kouzlo nutilo stát a civět nahoru, dokud nepřijdu na to, proč mě tak přitahuje. Ale delší pobyt v horku nedělal dobře mému nervóznímu žaludku, a tak jsem nechala ten bledý kotouč jeho osudu a vlekla harfu dál ke vstupu pro soutěžící.

Když jsem se drala těžkými dveřmi dovnitř, uvědomila jsem si, že než se o tom máma zmínila, vůbec se mi zvracet nechtělo. Dokonce ani na tu soutěž jsem nemyslela. Je pravda, že jsem nejspíš měla ten povědomý výraz, kdy se se skelným pohledem plně soustředím na to, aby

obsah žaludku zůstal na svém místě, ale tentokrát jsem se v myšlenkách zaobírala snem, co se mi na dnešek zdál. Nicméně jakmile máma zmínila tu druhou možnost, nemluvě o tom, že soutěž se kvapem blížila, všechno rázem bylo, jak má být, a v břiše mi bouřilo jako o závod.

Jakási žena s dvojitou bradou a úředními deskami se mě zeptala na jméno.

„Deirdre Monaghanová.“

Zahleděla se na mě s přimhouřenýma očima – nebo to možná byl její obvyklý výraz. „Někdo tě před chvílí hledal.“

Doufala jsem, že má na mysli Jamese, mého nejlepšího (a jediného) kamaráda. Pokud to byl někdo jiný, nestála jsem o to, aby mě našel. Chtěla jsem se zeptat, jak ten člověk vypadal, ale bála jsem se, že když budu moc mluvit, přestanu nadobro ovládat svůj dávivý reflex. Čím blíž soutěžnímu pódiu, tím byl můj žaludek popuzenější.

„Taková vysoká světlovlasá dáma.“

Tak James to nebyl. A nebyla to ani Delia. Zvláštní, ale vzhledem k okolnostem vcelku podružná záležitost.

Žena přede mnou si naškrábala k mému jménu jakousi poznámku. „Na konci chodby si vyzvedni pokyny pro soutěžící.“

Přidržela jsem si ruku před pusou a opatrně se zeptala: „Kde se tu můžu rozcvičit?“

„Když projdeš chodbou, vezmeš si pokyny a půjdeš dál, ty velké dvojitě dveře po...“

Už jsem nemohla čekat ani vteřinu. „Prima. Jak jsou tam ty třídy?“

Pokývala oběma bradami, což jsem si přeložila jako ano, a pustila jsem se chodbou dál. Chvilku mi trvalo, než si oči zvykly na příšeří uvnitř budovy, zato nos se zaktivoval okamžitě. Povědomý pach školy, kam chodím,

mi rozvibroval nervy, ani jsem kolem sebe nemusela vidět spolužáky. Páni, že jsem ale byla rozhozená!

Pouzdro na harfu se najednou rozezvonilo. Mobil. Vylovila jsem ho a zůstala překvapeně koukat. Zezadu na něm byl přilepený čtyřlístek, ještě svěží a vlhký. A nebylo to žádné z těch nedochůdčat se zakrnělým listem, na kterých je jasně vidět, že je to jen zmutovaný trojlístek. Tenhle měl všechny čtyři lístečky dokonalé, rozložené do čtyř stran.

Najednou jsem si uvědomila, že telefon ještě pořád vyzvání. Podívala jsem se na číslo – hlavně aby to nebyla máma – a otevřela mobil. „Ahoj,“ řekla jsem přiškrcezně. Druhou rukou jsem z telefonu odloupla čtyřlístek a strčila si ho do kapsy. Tím nic nezkazím.

„Ajaj,“ ozval se James soucitně, sotva uslyšel můj tón. Jeho hlas ke mně doléhal jen slabě a v telefonu praskalo, ale i tak na mě měl jako obvykle uklidňující účinky. Žluč se aspoň dočasně stáhla z hrdla zpátky dolů. „Měl jsem zavolat dřív, vid? Zas máš žaludek na pochodu.“

„To jo.“ Pomalu jsem mířila ke dvojitém dveřím na konci chodby. „Povídej něco, ať přijdu na jiné myšlenky.“

„Už mám parádní zpoždění,“ vykládal James zvesela. „Nejspíš mi nezbude než naladit dudy v autě a pak se přiritím na pódium polonahý bez košile. Chodím posilovat, tak třeba dostanu body za vypracované břišní svalstvo, kdyby porota náhodou neužasla nad mým hudebním géniem.“

„Jestli si stihneš natáhnout aspoň sukni, mohli by ti uznat body za Statečné srdce.“

„Neutahuj si z kiltu, osobo. A co sny, nezdálo se ti na dnešek něco zábavného?“

„No...“ Byli jsme sice s Jamesem jenom kamarádi, ale váhala jsem, jestli mu to mám povědět. Obvykle jsme z mých snů, které překypovaly živými detaily, mívali

ohromnou legraci – před dvěma dny se mi například zdálo, že dělám přijímací pohovor na Harvard, přičemž zkoušející trčí až po krk v hroudě sýra (myslím, že to byla gouda). Dnešní sen ve mně ještě pořád dozníval, a byl to příjemný pocit. „Nemohla jsem pořádně spát, tak se mi nic nezdálo,“ řekla jsem nakonec.

Ba ne! Ten měsíc! Najednou jsem si uvědomila, že ten měsíc na denní obloze jsem viděla právě v tomhle snu, a proto mi připadal jako děj v. Tak banální vysvětlení mě zklamalo.

„To je typické,“ prohlásil James.

„Má přijít Delia,“ oznámila jsem mu.

„No nazdar, takže dneska můžeme čekat prvotřídní sestrovražednou bitvu, ne?“

„Ne, dneska to vypadá spíš na souboj typu ‚moje dítě je talentovanější než ty, heč‘.“

„Tudle nůdle,“ doplnil James ochotně. „Krucí. Už mám vážně zpoždění. Musím vytáhnout dudy z auta, ale za chvíli se uvidíme. Snaž se moc nevyšilovat.“

„Tak jo, díky,“ odpověděla jsem. Strčila jsem telefon zpátky do pouzdra a došla ke dvojitým dveřím. Zpoza nich se ozývala mírně tlumená kakofonie. Postavila jsem se do fronty na balíček soutěžních pokynů a postupně se i s harfou sunula ke stolečku. Když jsem konečně dostala do ruky pečlivě nadepsanou obálku z tuhého papíru, obrátila jsem se k odchodu, ale samým spěchem jsem za harfu zatáhla tak prudce, až se nebezpečně naklonila do strany, a v příští chvíli se student za mnou prohnul pod její vahou.

„Uch – probůh.“ Opatrně harfu narovnal a mně teprve teď došlo, že ho znám. Byl to Andrew z dechové sekce školního orchestru. Hrál, tuším, na trubku. Nebo něco podobně hlučného. Usmál se na mě od ucha k uchu – nejdřív na prsa, pak na obličej. „Radši si dávej pozor. Tyhle neživé předměty člověku utečou raz dva.“

„To jo.“ Jestli s těmi vtípký nepřestane, pozvracím ho. Poodtáhla jsem harfu o kousek dál. „Promiň.“

„Hele, klidně na mě tu harfu hod', kdykoli tě napadne.“

Nevěděla jsem, co na to říct, a tak jsem jen přikývla: „Jasně.“ Bez většího úsilí jsem se stala neviditelnou a Andrew se ke mně otočil zády. Zvláštní, jak moc se to podobalo kterémukoli jinému školnímu dni.

Jenže tohle nebyl obyčejný školní den. Tady, vedle velkých dveří, zpoza nichž pronikala změt' hlasů a nástrojů, jsem neměla šanci zapomenout, proč tu všichni jsme. Studenti se houfně rozcvičovali a čekali, až na ně dojde řada s vystoupením. Rozehřívali se k pokusu o získání ceny na dvacátém šestém východovirginském uměleckém festivalu. Plus možnost oslnit zástupce vysokých škol a konzervatoří, kteří je budou z hlediště sledovat.

Žaludek mi znovu zabouřil, a tentokrát nebylo pochyb o tom, že není cesty zpátky. Tryskem jsem vyrazila k dívčím záchodkům v suterénu pod tělocvičnou, abych se mohla vyzvracet v soukromí. Harfu jsem nechala stát u umyvadel a stihla jsem to jen tak tak, s rukama opřenými o letité šedožluté prkýnko, které páchlo čisticími prostředky a přemírou studentů.

Tohle vážně nesnáším. V žaludku mi znovu zakloktalo. Takhle to dopadne pokaždé, když mám hrát na veřejnosti. Věděla jsem, že je nesmysl děsit se davů v hledišti, a bylo mi jasné, že si za tu nervozitu a zvracení můžu sama, ale nedokázala jsem s tím nic dělat. James mi podle internetu diagnostikoval „strach z veřejného výsměchu“ (katagelofobii) a jednou odpoledne jsme dokonce vyzkoušeli hypnózu doplněnou pamflety posilujícími osobní rozvoj a konejšivou hudbou, ovšem jediný výsledek byl, že se z nás stali somnambulní příznivci newageové hudby.

Ještě pořád jsem nebyla hotová. Ty zatracené vlasy mi padaly do obličeje a vepředu jsem je měla sestříhané nakrátko, takže se nedaly stáhnout do ohonu. Představila jsem si, jak vycházím na jeviště se zvrátky na ofině. Obvykle pláču jen v nejvyšším zoufalství, ale teď jsem se ocitala nebezpečně blízko.

Vtom jsem ucítila, jak mi čísi chladivá dlaň shrnuje vlasy z tváře. Ani jsem neslyšela, že někdo vešel. Ale vlastně mě to nepřekvapilo, jako bych čekala, že mě tu někdo najde. I bez dívání jsem věděla, že ta dlaň je docela určitě mužská a že docela určitě nepatří Jamesovi.

V rozpacích jsem zkusila odtáhnout hlavu, ale vtom se majitel dlaně ozval: „Tím se netrap. Už to přejde.“

A měl pravdu. Konečně nebylo, co ze sebe vyklopit, a já zůstala roztřesená a nadobro prázdná. Zvláštní ale bylo, že mě přítomnost toho kluka za mými zády nijak nerozhodila. Otočila jsem se, abych viděla, kdo byl svědkem té nejméně přitažlivé činnosti, jaké se děvče může dopustit. Jestli to je Andrew, dám mu pěstí za to, že se mě dotkl.

Ale Andrew to nebyl. Byl to Dillon.

Dillon.

Ten kluk, co se mi o něm zdálo. Byl tady, aby mě zachránil před veřejným výsměchem a vítězoslavně mě dovedl k nadšeným ovacím publika.

S odzbrojujícím úsměvem mi podával hrst papírových utěrek. „Ahoj. Já jsem Luke Dillon.“ Mluvil takovým tím tichým hlasem, ze kterého přímo prýští sebeovládání, hlasem, který si člověk nedokáže představit zvýšený. Dokonce i tady, u záchodové mísy plné zvratků, to působilo neuvěřitelně sexy.

„Luke Dillon,“ opakovala jsem a snažila se necivět na něj moc upřeně. Roztřesenou rukou jsem si od něj vzala ručníky a otřela si obličej. V mém snu byl neurčitě roz-

mlžený, jako všichni, o kom se člověku zdá, ale byl to on, o tom nebylo pochyb. Štíhlý jako vlk, se světle plavými vlasy a ještě světlejšíma očima. A sexy. Tenhle aspekt v mém snu musel chybět. „Jsi na holčičích záchodkách.“

„Slyšel jsem tě tady.“

„Stojíš mi v cestě z kabinky,“ dodala jsem. Hlas se mi třásl víc, než jsem čekala.

Luke poodstoupil, nechal mě projít a otočil kohoutkem, abych si mohla opláchnout obličej. „Nechceš se posadit?“

„Ne... ano... možná.“

Z kumbálu za kabinkami vytáhl rozkládací židli a přistavil ji ke mně. „Jsi bílá, že nemůžeš být bělejší. Vážně ti nic není?“

S úlevou jsem se svezla na židli. „Někdy se mi stává, že omdlím, když mě přejde... to předtím.“ Chabě jsem se usmála, protože mi začalo příšerně hučet v uších. „Jedna z mých mnoha... předností.“

„Dej si hlavu mezi kolena.“ Luke si klekl vedle židle a prohlížel si mou tvář, i když ji viděl vzhůru nohama. „Máš moc hezké oči, abys věděla.“

Nic jsem na to neřekla. V příští chvíli omdlím, přímo tady na záchodcích a v přítomnosti úplně cizího člověka. Luke sáhl kamsi do spleti mých rukou a nohou a přitiskl mi na čelo namočený papírový ručník. Nečekaně rychle se mi vrátil sluch.

„Díky,“ zahučela jsem a pomalu, opatrně se narovнала.

Luke seděl na bobku přede mnou. „Nejsi nemocná?“ Nezdálo se, že by si dělal starosti, jestli ta nemoc není nakažlivá, ale stejně jsem rázně zavrtěla hlavou.

„To jsou nervy. Vždycky je mi zle, když mám někde hrát. Já vím, že je to nesmysl, ale nemůžu s tím nic dělat. Teď už aspoň nehrozí, že pozvracím jeviště. I když omdlít bych pořád ještě mohla.“